

LIBRIS

We know
books

Antoine de Saint-Exupéry

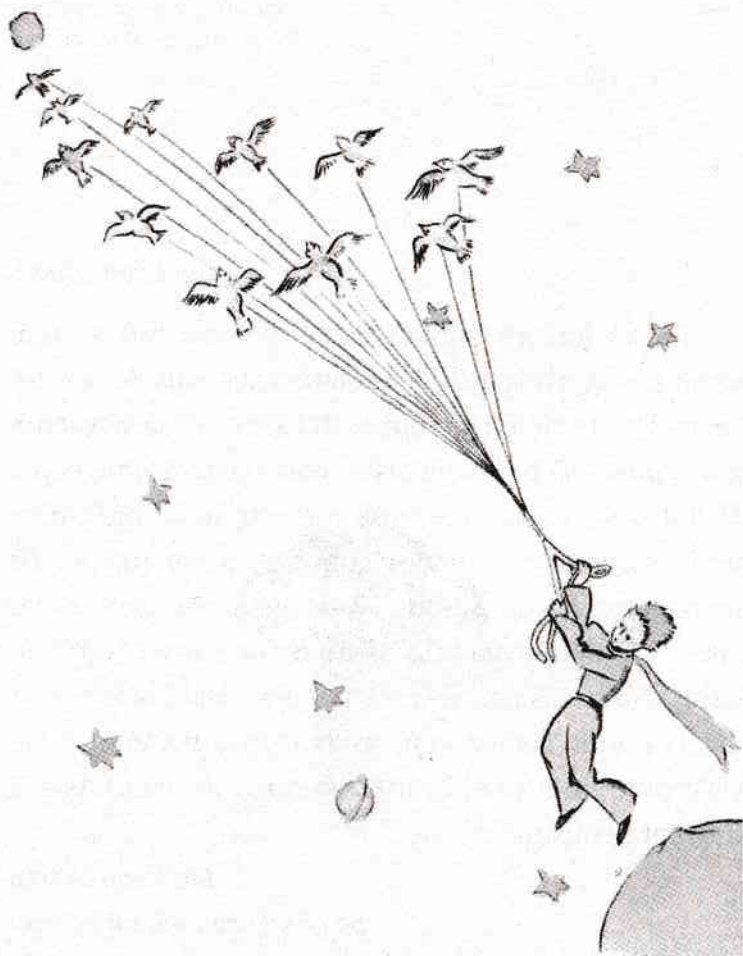
Micul Prinț

Ediția a III-a

Cu desenele autorului

Traducere de Lucian Pricop

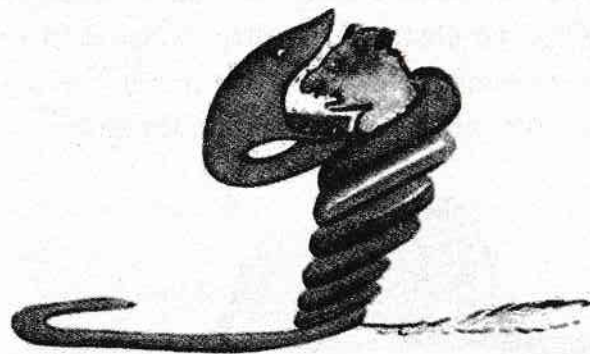
EDITURA CARTEX

*Cred că, atunci când a fugit de-acasă,
a profitat de migrația păsărilor sălbatice.*

I

Pe când aveam șase ani, am descoperit o poză minunată, într-o carte despre Pădurea Virgină, o carte intitulată *Povești trăite*. Înfățișa un șarpe boa, care înghițea o fiară sălbatică. Uitați aici reproducerea acelui desen.

În carte se spunea: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, fără s-o mai mestece. Pe urmă nu mai sunt în stare să se miște și dorm neîncetat, vreme de șase luni, cât ține mistuitul”.

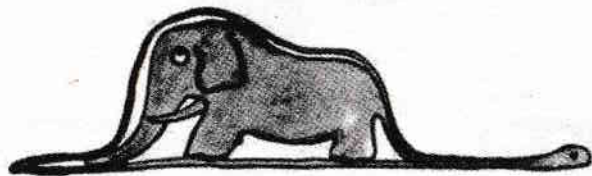
M-am gândit atunci îndelung la peripețiile din junglă și am izbutit să fac și eu, cu un creion colorat, primul meu desen. Desenul meu numărul 1. Arăta așa:

Le-am arătat oamenilor mari capodopera mea și i-am întrebat dacă desenul meu îi sperie.

Mi-au răspuns: „De ce să te sperii de o pălărie?”

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. Înfățișa un șarpe boa care mistuie un elefant. Am desenat atunci șarpele boa pe dinăuntru, pentru ca astfel să poată înțelege și oamenii mari. Ei au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta astfel:

Oamenii mari m-au sfătuit să renunț la desenele cu șerpi boa întregi sau spintecați și să mă ocup mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Așa încât am renunțat, la vârsta de șase ani, la o strălucită carieră de pictor. Am fost descurajat de eșecul desenului meu numărul 1 și a desenului

numărul 2. Oamenii mari nu pricep singuri nimic, niciodată, și e obositor pentru copii să le tot explice într-una.

Astfel că a trebuit să-mi aleg altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat pretutindeni în lume. Iar geografia, e drept, mi-a fost de mare ajutor. Puteam deosebi, dintr-o ochire, China de Arizona. Lucru foarte folositor, dacă te-ai rătăcit în timpul nopții.

De-a lungul vieții, am avut o sumedenie de legături cu o sumedenie de persoane serioase. Mi-am petrecut multă vreme printre oamenii mari. I-am cunoscut îndeaproape. Ceea ce nu mi-a prea îmbunătățit părerea despre ei.

Când întâlneam pe câte cineva, care-mi părea mai ager, îl testam cu desenul meu numărul 1, de care nu m-am despărțit vreodată. Voiam să știu dacă avea o minte într-adevăr pătrunzătoare. Numai că răspunsul era mereu: „E o pălărie”. Atunci, eu nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Căutam să fiu pe înțelesul lui. Îi vorbeam de bridge, de golf, de politică și de cravate. Iar omul mare era încântat că întâlnește pe cineva atât de așezat.

II

Astfel am trăit, singur, fără a avea cu cine să vorbesc cu adevărat, până când, acum șase ani, am rămas în pană în deșertul Sahara. Mi se stricase ceva la motor. Și, cum nu aveam alături nici mecanic, nici călători, mă străduiam să repar de unul singur o defecțiune gravă. Pentru mine, era o problemă de viață și de moarte. Aveam apă de băut pe cel mult opt zile.

În prima seară, am dormit acolo, pe nisip, la o mie de mile depărtare de orice așezare omenească. Eram mai singur decât un naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului. Așa că vă imaginați cât de uimit am fost când, la revărsatul zorilor, am fost trezit de un glăscior ciudat. Spunea:

- Te rog... desenează-mi o oaie!
- Ce?...
- Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare, ca lovit de trăsnet. M-am frecat bine la ochi. Am privit cu atenție. Și am văzut un omuleț cu totul extraordinar, care mă cerceta cu luare-aminte. Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am reușit să i-l fac. Desenul meu e însă, bineînțeles, mult mai puțin încântător decât modelul. Nu-i vina

mea. Fusesem descurajat, pe când aveam șase ani, de către oamenii mari, în cariera mea de pictor și, în afară de șerpi boa întregi și de șerpi boa spintecați, nu mai învățasem să desenez altceva.

*Iată cel mai bun portret pe care,
mai târziu, am reușit să i-l fac.*

Priveam cu totală uimire la acea apariție. Nu uitați că mă aflam la mii de leghe depărtare de orice localitate. Or, omulețul meu nu părea că s-ar fi rătăcit, că ar fi fost mort de oboseală, sau de foame, sau de sete, sau de frică. Nu părea defel că ar fi vreun copil pierdut în mijlocul deșertului, la o mie de mile depărtare de o regiune locuită. Când, în cele din urmă, am fost în stare să vorbesc, l-am întrebat:

– Bine, dar... ce cauți aici?

Iar el mi-a repetat, încetișor, cerându-mi parcă un lucru foarte important:

– Te rog... desenează-mi o oaie!

În fața unei taine prea copleșitoare, nici nu mai cutezi să nu-i dai ascultare. Oricât de nefiresc mi s-ar fi părut acest lucru, acolo, la o mie de mile depărtare de orice așezare omenească, și cu toată primejdia de moarte în care mă aflam, mi-am scos din buzunar stiloul și o foaie de hârtie. Însă mi-am amintit că studiasem cu precădere geografie, istorie, aritmetică și gramatică și i-am spus omulețului (cu oarece tristețe) că nu știu să desenez. Mi-a răspuns:

– Nu-i nimic... Desenează-mi o oaie.

Cum eu nu mai desenasem o oaie, i-am făcut unul dintre aceste două desene, singurele pe care eram capabil să le realizez. Cel cu șarpele boa întreg. Și am încremenit când l-am auzit spunându-mi:

– Nu! Nu! Nu vreau un elefant înghițit de un șarpe boa! Un boa e foarte periculos, iar un elefant te încurcă foarte mult. La mine acasă este atât de puțin spațiu. Eu de o oaie am nevoie.

Așa încât am desenat:

M-a privit cu luare-aminte, apoi:

– Nu! Asta este deja foarte bolnavă. Fă-mi alta!

Am desenat alta:

Prietenul meu a zâmbit cu îngăduință:

– Totuși... vezi și tu... aceasta nu e o oaie, e un berbec. Are coarne...

Prin urmare, am refăcut desenul.

